Sfinţenia are prioritate faţă de fericire

Romani 8.7; Leviticul 11.44a; 1 Tesaloniceni 4.3

Aiden Wilson Tozer

© HEROLD-Schriftenmission, Online începând de la: 05.01.2019, Actualizat: 05.01.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: Romani 8.7 „(8:7) Pentru că gândirea cărnii este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate.“; Leviticul 11.44a „(11:44) Pentru că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru: deci sfinţiţi-vă şi fiţi sfinţi, pentru că Eu sunt sfânt; şi să nu vă întinaţi cu nici un fel de târâtoare care se târăşte pe pământ.“; 1 Tesaloniceni 4.3 „(4:3) Pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu: sfinţirea voastră, ca să vă feriţi de curvie;“

> **Romani 8.7:** Pentru că gândirea cărnii este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate.
>
> **Leviticul 11.44a:** … deci sfinţiţi-vă şi fiţi sfinţi, pentru că Eu sunt sfânt.
>
> **1 Tesaloniceni 4.3:** Pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu: sfinţenia voastră.

Dorinţa egoistă după fericire este la fel de păcătoasă ca oricare altă dorinţă egoistă. Rădăcina ei este în carne, care niciodată nu poate sta înaintea lui Dumnezeu.

Oamenii devin tot mai mult înclinaţi să scuze orice formă de nedreptate făcută, cu justificarea că „vor să aibă ceva de la viaţă”. Înainte ca tânăra de astăzi să-şi de acordul la căsătorie, ea întreabă direct pe bărbat, dacă el ar putea „s-o facă fericită”, în loc să se întrebe pe sine însăşi, dacă ea din partea ei poate să-l facă fericit pe partenerul ei de viaţă. Coloanele de suferinţe sentimentale din ziare picură lacrimi de compătimire de sine ale persoanelor care întreabă în scris cum ar putea „să-şi primească fericirea”. Psihiatri devin bogaţi prin numărul crescând permanent al clienţilor, care cu mult efort caută fericirea prin sfaturi venite de la oameni de specialitate. Nu este neobişnuit, că se produc crime la persoanele care periclitează bucuria proprie.

Aceasta înseamnă să interpretezi greşit filosofia hedonistă a vechilor greci şi s-o aplici la viaţa zilnică a secolului 20. Ea nimiceşte orice nobleţe de caracter şi face molatici pe toţi cei care conştient sau inconştient îşi însuşesc această filozofie; însă ea a devenit mărturisirea de credinţă îndrăgită de mulţime. Că noi am fost născuţi, ca să fim fericiţi, aceasta nimeni nu o pune la îndoială. Însă nimeni nu se osteneşte să dovedească, dacă oamenii decăzuţi au dreptul moral la fericire sau dacă în efect final lor le merge mai bine. Singurul lucru, despre care este vorba, este întrebarea: Cum am eu parte de mai multă fericire în viaţă? Aproape toate cărţile populare şi jocurile au ca premisă că fericirea personală ar fi ţelul de drept al năzuinţei umane.

Recunosc că toată alergarea agitată după fericire este la fel de rea ca şi alergarea după bani sau după onoare şi succes. Corespunde unei fundamentale înţelegeri greşite a propriei persoane şi a adevăratei noastre poziţii morale. Omul, care se cunoaşte pe sine însuşi, niciodată nu poate crede în dreptul său la fericire. O privire fugară în inima sa îi va lua imediat iluzia aceasta. Prin aceasta va deveni mai degrabă înclinat să se ridice împotriva lui însuşi şi să recunoască sentinţa lui Dumnezeu cu privire la el ca fiind îndreptăţită. Învăţătura despre dreptul inalienabil al omului la fericire este anti-dumnezeiască şi antihristică, şi acceptarea generală a ei de către societate ne spune o mulţime de lucruri despre această societate.

Efectul acestui hedonism modern se simte şi în poporul lui Dumnezeu. Evanghelia este prezentată foarte des ca mijloc pentru a deveni fericit sau pentru a găsi pace şi siguranţă.

Există chiar credincioşi, care folosesc Biblia pentru relaxare, ca şi cum ea ar fi un medicament.

Cât de fals este aceasta, se poate constata uşor, dacă se citeşte simplu Noul Testament, meditând la cele citite. Accentul se pune acolo nu pe fericire, ci pe sfinţenie. Purtarea de grijă a lui Dumnezeu este mai degrabă pentru starea inimii omului, decât pentru simţămintele lui. Fără îndoială voia lui Dumnezeu aduce fericire celor ascultători, însă nu este important cât de fericiţi suntem noi, ci cât de sfinţi suntem. Pe câmpul de luptă soldatul nu caută fericirea, ci mai degrabă caută să reziste în luptă, să câştige războiul şi să vină acasă la cei dragi ai lui. Acolo se poate bucura deplin; însă atâta timp cât războiul durează, marea lui grijă este să fie un soldat bun şi să fie bărbat, fără să ia în considerare cum se simte.

Plânsul copilăresc după fericire poate deveni o adevărată capcană. Te poţi uşor înşela singur, prin aceea că cultivi o bucurie religioasă fără să ai o viaţă virtuoasă în concordanţă cu ea. Nimeni să nu dorească fericirea, care în acelaşi timp nu este sfântă. Să cunoşti voia lui Dumnezeu şi s-o împlineşti, aceasta ar trebui să fie dorinţa omului, în timp ce el lasă în seama lui Hristos fericirea pe care şi-o doreşte.

Am o propunere pentru toţi aceia care iau în serios această chestiune: du-te la Dumnezeu şi fi una cu El. Spune-I că este dorinţa ta să fi sfânt, cu orice preţ, şi roagă-L ca niciodată să nu-ţi dea mai multă fericire decât sfinţenie. Dacă sfinţenia ta ajunge pătată, atunci şi bucuria ta să se micşoreze. Şi roagă-L, să te facă sfânt, indiferent dacă eşti sau nu eşti fericit. În efect final poţi fi sigur, că vei deveni atât de fericit, cât de sfânt eşti. Dar fă mai întâi ca întreaga ta strădanie să fie slujirea lui Dumnezeu şi asemănarea tot mai mult cu Hristos. Dacă îndrăznim să avem o astfel de orientare, ne putem aştepta la un nivel nou de curăţenie lăuntrică.

Şi pentru că Dumnezeu este aşa cum este El, probabil vom cunoaşte o măsură nouă de fericire, însă o fericire care rezultă dintr-o părtăşie mai intimă cu Dumnezeu, o fericire care te aşează într-o bună dispoziţie şi care este curată de întinările cărnii.

Tradus de la: Heiligkeit geht vor Glück

Din revista *Herold Seines Kommens*
cu acordul amabil

Traducere: Ion Simionescu